

givet pressen en mulighed for at udfylde den rolle, bl.a. gennem det at få aktindsigt, gennem det at kunne komme med udtalelser, når man er i retslokalet og dommeren skal træffe afgørelser om navneforbud, referatforbud og dørlukning, og også gennem det at kunne kære adgangen.

Når hr. Tom Behnke lagde vægt på formuleringerne her i fremsættelsestalen, for så vidt angår kæreadgangen, jamen så reflekterer den formulering dog også for mit vedkommende, at jeg kan se, at pressen selv sætter spørgsmålstegn ved den her rolle. Det synes jeg også jeg ville tillade mig at reflektere i fremsættelsestalen. Det er ikke ensbetydende med, at jeg ikke selv mener, at vi skal tage det her skridt. Det er ikke, fordi jeg mener, at jeg skal dække mig ind af betænkningssudvalget og ligesom bruge det til at skubbe foran mig i denne sag. Jeg har truffet det valg, og det har regeringen bakket op om, og derfor ser lovforslaget ud, som det gør.

Men da der er tale om en principiel ændring, synes jeg, at vi alle, også dem, der fremsætter forslaget, må have lov at reflektere over den usikkerhed, som kan være forbundet med at give pressen den her rolle at kunne udtale sig, men også kære afgørelser om dørlukning, referat- og navneforbud.

Jeg tror, man kan håndtere det. Kan man ikke det, jamen så har Folketinget jo fat i den lange ende; så kan man jo altid vende tilbage til overvejelser om at ændre retsplejeloven på dette område. Men jeg synes, vi skal give pressen den mulighed. Jeg synes, vi skal lade det komme an på en prøve, og jeg tror også, at domstolene, dommerne vil kunne håndtere det her i dagligdagen i det praktiske ude i retterne.

Jeg har forståelse for, at nogle undervejs jo ikke kan forpligte deres parti til at kunne give tilsagn på alle områder i et lovforslag, der har den principielle karakter, og derfor vil jeg også for mit eget vedkommende være indstillet på undervejs i udvalgsbehandlingen at gå i tæt dialog med de partier, der i dag har udtrykt en tvivl. Det er fuldt forståeligt.

Vi andre har haft lidt længere tid til at overveje disse spørgsmål og dermed også drage vores egne konklusioner, og det har jeg forståelse for at ordførerne ikke på alle områder kan gøre her i dag. Men jeg håber, vi til sidst vil få et bredt flertal for loven, og det synes jeg også alt tyder på her i dag.

Til slut vil jeg sige, at med hensyn til spørgsmålet om billedoptagelser og videregivelse af,

hvad der finder sted i retslokalet, når det drejer sig om lyd og billede, er jeg glad for, at stort set alle ordførere her i dag har sagt, at dér må vi fastfryse den nuværende retstilstand, og det gør vi med det her lovforslag. Vi gør det endda ved i lovtæksten at inddrage, at der, når dommeren skal træffe de her afgørelser, alene er tale om en undtagelsesvis tilladelse, der kan gives.

Jeg er enig med de ordførere, der har gengivet skræks scenarier, som vi kender dem fra bl.a. USA. Det er ikke den form for retspleje, jeg ønsker mig, det er ikke den form for retspleje, regeringen mener vi skal tage i anvendelse i Danmark, og det er ikke noget, vi skal efterstræbe.

Men igen, jeg ser frem til en konstruktiv og grundig udvalgsbehandling af dette lovforslag, som jeg håber kan samle bred tilslutning i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Jeg er helt enig i, at det er en vigtig rolle, pressen spiller i forhold til at formidle, hvad det er, der sker i retsplejen, og at det i det informationsfund, som vi lever i, er en væsentlig faktor. Jeg kan da også godt være enig med ministeren i, at det var en måske lidt for firkantet måde, jeg fik det sagt på, at pressen såmænd ikke er andet end almindelige borgere, der bare har det privilegium, at de kan videreføre deres oplevelser i de medier, som de nu engang sælger for at leve.

Men principielt er der jo ikke nogen forskel. Principielt er der jo ikke nogen forskel på, om jeg sætter mig ned i et retslokale, oplever, hvad der sker, og så i øvrigt går rundt fra dør til dør her i Danmark og ringer på og fortæller, hvad jeg har oplevet, eller at en journalist går ned og oplever det, og så trykker det i et massemedie.

Det går lidt stærkere for journalisten at få budskabet ud til alle borgerne, end det ville gøre for mig, men principielt bør der ikke være nogen forskel på borgerens ret til at overvære retsmøder og journalisternes ret til det.

Derfor er det også vores opfattelse, at der skal være lige mulighed både for pressen og for borgeren, og det er også min opfattelse, at pressen ikke i sig selv er en garant for, at grundloven bliver overholdt, for grundlovens bestemmelser og retsplejelovens bestemmelser går jo på, at dørene er åbne, at man kan komme ind og overvære, hvad der sker, og ikke nødven-